

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 28 - červen 2004

PUCLÍK

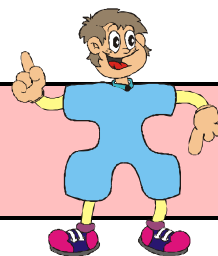
ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Poznáte je?

To není cizí okupační armáda,
to si jen 6.B vyjela na výlet do Kutné Hory

PUCLÍKOVO MALÉ VÝROČÍ

Vážení čtenáři,

asi těžko si někdo z vás vzpomněl, že koncem května tomu bylo pět let, kdy se u nás ve škole objevilo úvodní číslo našeho školního časopisu. Tenkrát ještě neměl jméno, to jsme mu dali až po prázdninách, ale byl to úplný začátek práce naší redakce. Nikdo nejspíš tenkrát nepředpokládal, že by se časopis mohl vydávat tolik let, byl to jenom pokus, o kterém nikdo nedokázal říct, jak dopadne.

Za celou tu dobu se v redakci vystřídala spousta lidí. Některé z nich práce ve školním časopise opravdu „chytila“, jiní byli spíše takovými tichými společníky. To ale pro čtenáře není vůbec důležité. Čtenář totiž nevidí, co všechno předchází tomu, než se mu dostane nové číslo časopisu do rukou.

Měli bychom asi málo soudnosti, kdybychom žili v domnění, že náš časopis je skvělý, že prostě nemá chybu.

O mnohých nedostatcích víme, o některých víme dokonce léta, ale napravit je není vždy jednoduché, s něčím si dokonce nevíme rady stále.

Jsou před námi prázdniny, doba sladkého nicnedělání a dovolených, ale pro naši redakci to znamená další tornádo v řadách jejích členů. Stejně jako naši školu opustí i redakční tým **Pavla Novotná, Honza Svoboda a Pavel Michal**, kteří zde pracovali tři roky, končí devítku a po prázdninách je čeká další životní etapa v podobě střední školy.

Za jejich práci jim určitě patří dík, protože bez nich by časopis nemohl existovat. Jejich místa však nemohou zůstat prázdná. Hned po prázdninách se tedy začneme shánět po nových kamarádech, po lidech, které by bavilo v redakci pracovat a podílet se na dalších letech existence Puclíka. Nejste to třeba právě vy?

Letošní poslední číslo je z velké části věnováno školním výletům. Článků s touto tematikou se nám sešlo několik, takže vám můžeme přiblížit atmosféru závěru školního roku v některých třídách. Připomínáme i nedávnou volbu MISS naší školy, což je akce, nad kterou visí do dalších let veliký otazník. Kromě toho najdete uvnitř čísla, které tentokrát vychází v rozšířené čtyřřadvacetránkové podobě, i obvyklé rubriky a články.

HURÁ NA PRÁZDNINY! Užijte si je, jak to jen nejlépe půjde, zapomeňte na školu i všechny starosti a věnujte se jen samým příjemným činnostem. A kdybyste zažili něco, co bude stát opravdu zato, může být váš článek tím prvním, co se objeví v poprázdinovém Puclíku.

Sluníčkové prázdniny přeje

redakce

CO NÁS ČEKÁ

- 23. června 2004 Filmové představení - 1. stupeň – **Kapitán Nemo**
- 24. června 2004 Filmové představení - 2. stupeň – **Spy Kids**
- 25. června 2004 Vysvědčení
- 28. 6. – 31. 8 2004 Prázdniny

MISS 1. ZÁKLADNÍ ŠKOLY JIŽ POPÁTÉ

Ano, je to pravda. Letos porota vybrala již pátou MISS naší školy. Pojdme trochu zavzpomínat na předešlé ročníky.

První ročník - rok 2000

První ročník byl ročníkem zkušebním. Těžko říci, kdo přišel s nápadem tuto akci uspořádat. Každopádně byly obavy, aby se našlo alespoň několik málo soutěžících dívek, ze kterých by porota mohla vybrat historicky první miss naší školy.

Tyto obavy se ukázaly jako naprosto neopodstatněné. Přihlásilo se 18 zájemkyň. Titul MISS 1. ZŠ 2000 získala **Jana Pacalová**, žákyně tehdejší 9.C. První VICEMISS byla zvolena Sylva Šípková z tehdejší 7.C.

Publikum volilo i svého MISSÁKA, kterým se tehdy stal Petr Kadlec.

Druhý ročník – rok 2001

Druhého ročníku se účastnilo 13 dívek.

Třináctka se ukázala šťastným číslem pro **Janu Michalovou** z tehdejší 9.C, která se stala MISS 1. ZŠ 2001.

V tomto ročníku jsme měli i dvě vicemissy - první VICEMISS se stala Klára Fiksová z 9.D, druhou VICEMISS Simona Vedmochová ze 7.B.

Diváci v sále volili svoji MISS publika, kterou se stala také Jana Michalová. Missákem 1. ZŠ byl zvolen Ondřej Poul z 9. B.

Třetí ročník – rok 2002

Ročník, ve kterém se poprvé volilo i na prvním stupni. Zde každá třída vyslala do soutěže jednu soutěžící dívku a jednoho chlapce. Na druhém stupni soutěžilo 14 dívek a výsledky všech kategorií byly takovéto:

Kategorie 1.-3. tříd - MIŠŠIČKA 1. ZŠ 2002 - **Kateřina Houserová** z 2.B; MIŠŠÁČEK 1. ZŠ 2002 **Robert Kučera** z 2.B.

Kategorie 4.-5. tříd - MIŠŠKA 1. ZŠ 2002 - **Dita Niesnerová** ze 4.B; MIŠŠÁK 1. ZŠ 2002 - **Zdeněk Rajský** z 5.B.

V hlavní kategorii se stala MISS 1. ZŠ 2002 **Ivana Ptáčková** z 9.B; titul VICEMISS 1. ZŠ 2002 získala již podruhé **Sylvie Šípková** z 8.C

MISS SYMPATIE 1. ZŠ 2002, tedy favoritkou diváků, kteří pro ni hlasovali, se stala **rovněž Sylvie Šípková**.

Jako MISSÁK 1. ZŠ 2002 byl diváky vybrán **Petr Šustáček** z 9.A.

Čtvrtý ročník – rok 2003

Předposlední ročník této soutěže byl nabitý soutěžemi a hlavně účastnicemi. Přihlásil se nám velký počet uchazeček – 17. Porota měla v tomto roce nesmírně složitý úkol, také diváci neměli lehké svoje hlasování.

MISS 1. ZŠ 2003 a zároveň i MISS PUBLIKA byla zvolena **Beáta Veselá** z 9. A. Titulem 1. VICEMISS 1. ZŠ 2003 byla oceněna **Lucie Kostecká** z tehdejší 7.C (dnešní 8. C). MISSÁKEM 1. ZŠ 2003 byl zvolen **Josef Chrást** z 9. B.

A jak vypadaly loňské výsledky na 1. stupni??

V kategorii 1.-3. tříd získala titul MIŠŠIČKA 1. ZŠ 2003 **Tereza Pojezná** ze 3.B, z chlapců se stal MIŠŠÁČKEM 1. ZŠ 2003 **Robin Fuksa** z 2.B.

Mezi soutěžícími ze 4.-5. ročníku se porotě nejvíce líbila **Barbora Kubická** ze 4.B, která získala titul MIŠŠKA 1. ZŠ 2003. Nejlepším z chlapců byl **Libor Skryja** z 5.B, který si odnesl titul MIŠŠÁK 1.ZŠ 2003.

Letošní ročník máme ještě v čerstvé paměti. Nejúspěšnější ze soutěžících vidíte na fotografii. Výsledky v kategorii 1. stupně najdete v rubrice Puclíček.

Lukáš Veselý
MISSÁK 1. ZŠ 2004

Pavla Novotná
MISS 1. ZŠ 2004
MISS PUBLIKA 1. ZŠ 2004

Dana Šerejchová
1. VICEMISS 1. ZŠ 2004

TAKOVÉ TO BYLO A TAKHLE TO KONČÍ

DEVĚT LET NA ZÁKLADCE ŽÁKOVSKÝMA OČIMA

První den ve škole byl skvělý. Šla jsem tam s rodiči a celá nadšená, že konečně vstoupím mezi školáky! Měla jsem nenahraditelnou první učitelku - paní učitelku Fouskovou, na kterou jen tak nezapomenu a neustále ji budu mít v paměti, protože to bylo ona, která mi poprvé pochválila mou práci a dala mi razítko, to ona mi napsala první jedničku a první čtyřku! Na takové lidi se nezapomíná a pět let s ní bylo opravdu báječných!

Další kousek života pokračoval druhým stupněm! „Dobrý den, vítám vás v šestém ročníku“. Tak takhle nějak všechno začalo. Poprvé vešla do nové třídy paní učitelka Hanka Knapčoková. Tehdy jsme se poprvé setkali - 26 neznámých osob, 52 různých očí, kteří spolu stráví nejspíš 4 roky. Všichni jsme se začali poznávat.

Vešli jsem do třídy která je zaměřená na výpočetní techniku. Spolužáci z ostatních tříd nám ze začátku říkali špti, ale jak jsme se tak projevovali jako třída, všichni zjistili, že jsme úplně normální děcka, akorát máme více hodin počítačů. Začátky naší třídy byly velmi těžké, nikdo nevěděl, co jsme všichni zač, kdo se bude nejlépe učit, kdo bude tzv. čertem třídy. Nevěděli jsme o sobě vůbec nic. Sice jsem někteří přestupovali ze stejné třídy, ale bylo to divné. Nové prostředí, noví učitelé, začátek II. stupně.

Když jsme se dozvěděli rozvrh hodin a jaké budeme mít učitele, musím přiznat, že největší mráz po zádech mi běhal u paní učitelky Kučerové. Ale co se mi zdálo strašné, se zobrazilo během čtvrt roku jako moc fajn nová učitelka. Tak a všechno začalo. Učení, zkoušení, písemky, prostě všechno, co ke škole patří. Začátky v učení byly velmi těžké, museli jsme si zvykat na spousty nových učebních metod, jiné zkoušení a těžší písemky. A tak jako jsem začali poznávat učitele a jejich učební metody, začali jsem se poznávat i navzájem jako spolužáci. Už to nebylo takové to z I. stupně, holky s holkami a kluci s klukama. Začali jsem se promíchat.

Přišlo mi, že v naší třídě nebylo neobvyklé se bavit s klukem (nebo kluk s holkou). Proč? Je na tom něco zvláštního? Byli jsme ale stále několik celků ve třídě. Nebyli jsme všichni zajedno. Jedna skupina tamhle, druhá zas tam a třetí byste našli na dalším místě. Pár kroků dopředu a jsme v prvním pololetí. Všichni se už známe a dostáváme naše první pololetní vysvědčení. Nevím, jaké měl kdo známky, ale nikdo v pololetí nepropadl. Uf, to jsme si oddychli, zvládli jsem půl roku jako pár dnů.

A vše pokračuje dál. Další pololetí bylo těžší, jelikož nás z cvičení vypočetky čekaly závěrečné zkoušky. Ale co se tak dělo, bylo pár exkurzí a najednou se objeví náš první společný výlet. Vyrázili jsme na jednodenní do Babiččina údolí. Cesta autobusem tam a potom i nazpátek. Náš první společný výlet by mělo být něco extra. Ale byl to obyčejný výlet. Hodně srandy, a oblíbený rozchod jsme samozřejmě nezapřeli. Výlet všichni přežili a cestu nazpět také.

A škola pokračovala dál. Opět známé zkoušení, písemky, učení... A je tu květen. Čekají nás zkoušky u pana učitele Smékala. Všichni vystrašení, ale zvládli jsme to. A co my na to? Uf, a je to za námi. Konec tohoto školního roku byl velmi báječný. Měli jsme totiž školní akademii. A náš šestý ročník rychle, ale nezadržitelně končil. Rozloučení s paní učitelkou Knapčokovou, poučení, co se o prázdninách smí a nesmí dělat, a vysvědčení. A frrr do letních prázdnin.

Koupání, výlety a hlavně odpočinek od školy. Po dvou měsících jsme se opět sešli. Ted' už ale paní učitelka nevešla do třídy šestého nezkušeného ročníku, ale do třídy sedmé cé. Nikdo asi netušil, jak se všichni změnili, ale každý byl jiný. Už jsme se znali, takže jsme si mohli vyprávět zážitky z prázdnin. Všichni se spolu baví a začíná další rok našeho školního života. Myslím si, že vstup do sedmého ročníku byl lehčí, už jsme věděli, co se bude dít, takže moc strachu nebylo. A po pár dnech to opět začalo. Písemky, zkoušení, učení, přestávky....

Naše třída se začíná stávat méně skupinová a vzniká jen pár celků. Už se známe, takže se začínáme scházet i mimo školu. Učitelé už nás znají, takže žádné velké problémy nevznikají. Nejvíce si samozřejmě užíváme přestávky. Schválnosti, vyprávění vtipů, honičky, rvačky - samozřejmost každé třídy. A jak to pokračuje v učení? Čtvrt roku za námi. A když se posuneme o další kroky, je tu opět pololetí. Opět dostaneme do ruky

papír s našimi známkami a musíme ho přinést nepoškozený do školy. U pana učitele Smékala se brzo dozvídáme, že nás letos ke konci roku opět čekají závěrečné zkoušky.

A je to tu! Ptáte se co? Jednoduchost odpovědět. Náš druhý výlet. Tentokrát nám učitelé vybrali jednodenní výlet do Lednice (to byl myslím nějaký zámek). Proběhli jsme všechna domluvená místa a byl tu oblíbený rozchod v Brně v Schoping Parku (to si pamatuji, jelikož všichni si vzali spousty tužek z obchodu IKEA). Celý výlet proběhl bez velkých problémů.

A vrátíme se zpátky do školy. Závěrečné zkoušky z cvičení. Dopadly samozřejmě dobře. Pan učitel Smékal by přece nedovolil zrušit náš (teď už můžu nazvat) „celkem dobrý kolektiv“. A teď bacha. Blíží se opět konec školního roku. Opět přijde do třídy nastrojená paní učitelka Knapčoková a my jako žáci taky. Nikdo nepropadl. Postupujeme spolu (jako třída) do dalších prázdnin s vědomím, že se za dva měsíce uvidíme.

Prázdniny uběhly jako voda. „Už jsme konečně v osmičce“- tuto větu řeklo určitě nemálo žáků. Tento rok se budeme muset učit. To nám říkali učitelé, rodiče. A proč? Vysvědčení z osmičky se zapisuje do přihlášek na střední školy. Ale ze začátku roku nám moc nepřipadalo, že bychom se učili víc. Zase se učíme, píšeme písemky. A co dál? Přejdeme na pololetí. Dopadlo celkem fajn. A o pár měsíců později se něco zvláštního děje. Je nějak prázdné ve škole. Proč? Je tu chřipková epidemie. A co se najednou ozvalo rozhlasem? Máte týden chřipkové prázdniny. Pro ty, co byli nemocní, to bylo asi jedno. Ale ti, co byli zdraví, skákali radostí do stropu. A co se po prázdninách nestane? No, z nás vzorných žáků se vylupuje ze skořápky jeden větší puberták než ten druhý. Tak abych vám připomněla, vzpomeňte si na II. patro - přesněji řečeno dívčí záchodky. No, jenom malá sranda, pár děvčat, ale ze srandy se vyklubalo podmíněčné vyloučení z výpočetní třídy, brigáda na školních záchodcích. Všechno se přežilo u rodičů a pokračujeme školním rokem.

A je tu týden dětem a potom se vzápětí objeví náš první vícedenní výlet – jééé, všichni jsou natěšení. Vyrazili jsme do Jeseníků na celé dvě noci, takže jsme se všichni moc těšili. Pamatuju si, že jsme vyjžděli hned po škole v pondělí a ve středu jsem se nějak vraceli. Výlet byl opravdu moc vydařený. To víte, dvě noci pryč z domu a ze školy... To prostě nemohlo mít chybu. Byl to opravdu velmi pěkný výlet. Spali jsem v „Hotýlku“, samozřejmě jsme nedodržovali večerku, ale tak to přece bývá.... Je to tak každým rokem. Když jsme se vrátili z výletu, ve škole už to byla pohodička. Jen pár týdnů. No a je to tu. Končíme osmou třídu. Dostaneme do ruky vysvědčení a frčíme na prázdniny se svědomím, že příští rok budeme nejstarší na škole. Budeme deváťáci a to si pište, že jsme si to užili.

A když se rychlovkou přesuneme, tak je to tu. Dva měsíce utekly jako voda a my se opět scházíme jako třída - nejstarší ročník na škole (samozřejmě že ještě áčko, béčko a děčko). Začali jsme celkem špatně. To víte, na začátku by se všichni měli pořádně učit, aby se potom dostali na svou střední školu. Ale my jako třída jsme totálně vyčerpání po prázdninách, začali jsme devítku celkem špatně. Po pestrém začátku přišly naše poslední školní Vánoce. Nechyběla ozdobená celá škola ani vánoční diskotéka. Po Vánocích ale přišlo to, co mě moc netěšilo. Dostali jsem přihlášky na SŠ!

Pár dnů či týdnů a přišla jedna nemilá věc. Onemocněla nám naše paní učitelka Kučerová. Bylo to docela blbý si před přijímačkami zvykat na kapinku jinou výuku, než jsme byli zvyklí od šestého ročníku – teda alespoň pro mě! Ale vše rychle blížilo a my museli odevzdat naše přihlášky. Pak přišlo pololetí. Naše poslední ve škole, ale myslím si, že nám to tak nepřipadalo. Jediný, co se mi furt vrtalo hlavou, bylo, aby už byly přijímačky za mnou. Nastal den, kdy padly přijímačky, ale ne na střední, ale na naši školu. Jako třída jsme tam napomáhali a úplně jsme si představovali sebe, jak budeme sedět my vynervovaní u toho dne D.

No a potom už to opravdu přišlo. Nastal 19. duben, den D - den, ve kterém se představíme tak, jak jsme se naučili na přijímačky, a uvidíme, jak pokročí náš kousek života. Když ten den nastal, tak jsme asi všichni nevěděli, kde nám hlava stojí... Ale přijímačky nebyly tak děsný, někteří to zmákli a jiní se ukázali až ve druhém kole, ale byla to pohoda. Všichni jsme byli určitě na sebe pyšní!

Ted už byla škola pohoda... nějaké písemky nebo zkoušení, tak to nás fakt nebralo. No a tak jsme došli k týdnu dětem. Letos byl celkem dobrej! My jsme si teda moc nezasoutěžili, ale i jen to pomáhání bylo fakt fajn... to víte, vidět, jak všichni splňují disciplínu a tak... fakt dobrý! No a po týdnu dětem nastává totální KONEC! Už jenom uklízení tříd a takový to typický. Devět let, začátek našeho života!

Celé škole bych chtěla poděkovat za všechno, co mi dala a co mě naučila... Určitě se stavím na „pokec“, neboooojte!

Pavla Novotná, 9.C (1995-2004)

ŠKOLNÍ VÝLETY

Výlet 6.C a 6.A na Bouzov a do Javoříčských jeskyní

Dne 8. 6. 2004 se vydaly třídy 6.C a 6.A na výlet na hrad Bouzov, do Javoříčských jeskyní a do Arboreta v Bílé Lhotě. Vyjeli jsme v 5.45 hodin od kulturního domu. Ke hradu jsme dojeli kolem 8. hodiny.

Bouzov

Před prohlídkou hradu si kluci zkoušeli lukostřelbu. A něco k historii. Dnešní podoba starobylého hradu, založeného na počátku 14. století Búzem z Bouzova, pochází z poměrně nedávné doby. Chátrající hrad dal v roce 1896 v novogotickém a v novorenesančním stylu přestavět velmistr řádu německých rytířů, habsburský arcivévoda Evžen, jako letní sídlo pro sebe a svoji matku Alžbětu. Architektem velkoryse pojatých úprav se stal profesor mnichovské techniky Georgie J. Hauberisser. Na původních základech vyrostl v podstatě nový hrad, navozující téměř dokonalou iluzi středověkého šlechtického sídla. Ze zdí vyčnívají četné věžičky, hlásky a jiné bašty, které z areálu učinily dějiště mnohých filmových pohádkových příběhů.

Zajímavý byl obraz neznámé hraběnky, na kterou ať se podíváte z jakéhokoliv úhlu, vždy se vám dívá do očí. Narodil se tam údajně král Jiří z Poděbrad. Pan velmistr měl v pracovně tajnou místnost, kde byly schody. Tu jsme hledali, našli a otevřeli. Ve všech místnostech byly krásné mramorové, křišťálové a i jiné lustry. Také tam byly oblečky z dob hraběnek a hrabat.

Javoříčské jeskyně

Tyto jeskyně patří do Severomoravských jeskyní. K nim patří: Mladečské jeskyně, Jeskyně na Poomezí, Zbrašovské aragonitové jeskyně... V Javoříčských jeskyních bylo moc krápníků a jeden jejich milimetr rostl až 13 let. Nesměli jsme se jich dotýkat, abychom nezpomalili růst. Nyní vám řeknu názvy několika krápníků: Madona s dítětem, Želva, Skřítek, Štika, Vánoční strom, Křtitelnice, Král jeskyní... Nejkrásnější a největší byl Dóm gigantů. Chloubou jeskyní byla osvětlená červená záclona, která byla 4 mm tenká a 60 cm dlouhá. Byli tam i živí netopýři. Pod kopcem od jeskyní byl pomník na památku vypálení vesnice Javoříčka a zabití 38 místních mužů za 2. světové války.

Arboretum

Pod tímto záhadným názvem se skrývá zámecký park. Při vstupu do parku jsme uviděli obrovské šachy. V parku naleznete různé druhy rostlin a stromů, např. tis, tisovec, hadí smrk, liliovník tulipánový, buk červenolistý, smuteční vrba aj. Brána, která zdobí zadní část parku, byla věnována z neďalekého města Loštice.

Na výletě se nám moc líbilo a přáli bychom ostatním třídám, aby viděli tu skvostnou krásu hradu Bouzova, Javoříčských jeskyní a Arboreta.

Připravila Eliška Kuběnová a Lucie Ptáčková, 6.C

Školní výlet 6.B do královského města KUTNÁ HORA

Když jsme se dověděli od naší paní učitelky, že pojedeme na školní výlet do Kutné Hory, byli jsme všichni moc nadšení. Těšili jsme se, že uvidíme jedno z nejkrásnějších měst naší vlasti.

Na výlet jsme jeli 4.června v 7.00 hodin z vlakového nádraží v Novém Městě na Moravě. Z výchozí stanice jsme se dostali do Žďáru nad Sázavou, kde jsme přestoupili na zrychlený vlak směr Kolín - Praha. Cestou jsme měli o zábavu postaráno. Velice jsme se těšili na všechny památky, které ten den navštívíme, ale hlavně panovala dobrá nálada. Nikomu nebylo špatně, a tak nebyl žádný důvod k pokažení radosti z výletu.

Do Kutné Hory jsme dorazili kolem desáté hodiny. Cestou do kostnice jsme viděli Chrám nanebevzetí Panny Marie. Hned potom jsme došli do kostnice, což je bývalý hřbitov. Všem se nám líbila. Veškeré zařízení kostnice je postaveno z lidských kostí – obětí moru. Paní průvodkyně nám prozradila, že je tam přes 400 000 lidských kostí. Nato jsme pokračovali k Chrámu svaté Barbory. Svatá Barbora je patronkou havířů a tento chrám jí byl zasvěcen. Je postaven v gotickém slohu a je to skutečný světový klenot. Uvnitř se nachází vyřezávané lavice, nádherné oltáře, unikátní varhany, malovaná okna a staré fresky na zdech. I v současné době se neustále restaurují.

Po prohlídce chrámu jsme k naší velké radosti dostali dvouhodinový rozchod a každý jsme si ho užili po svém. Po rozchodu jsme na závěr navštívili stříbrné doly. V těchto dolech se za středověku

kutalo stříbro – legenda praví, že první stříbrnou žílu objevil mnich. Aby nikdo jiný žílu nespátřil, přikryl tuto žílu svojí KUTNOU – od tohoto jeho činu potom město dostalo svůj název Kutná Hora.

Při prohlídce dolů jsme všichni dostali

přilbu, plášť a baterku. Paní učitelka řekla, že vypadáme jako jednotka chemiků. Dále jsme si vyslechli přednášku o podmínkách, v jakých tehdy havíři pracovali – měli jen kahánky, které vydávaly jen velmi málo světla. Dále pracovali s nebozízkem a kladívky. Nakutanou horninu nosili v kbelících po žebřících na zádech na povrch. Havíři kutali stříbro pro českého krále. Také jsme se dověděli, kdo to byl permoníček - malý skřítek, který pomáhal, nebo škodil havířům podle toho, jak se k němu chovali.

Po prohlídce stříbrných dolů jsme dorazili na nádraží a odjeli stejnou cestou zase domů. Na nádraží v Novém Městě jsme se rozloučili s paní učitelkou a kamarády. Cestou domů jsme si povídali a těšili se z krásného výletu, který jsme si nádherně užili a který tak rychle utekl.

Šárka Kučerová, 6.B

Výlet 8.C a 8.A do Jeseníků

Ve čtvrtek 24. května 2004 jsme se vydali na náš školní výlet. Náš cíl byl Jeseníky –chata Pod Kloboukem. Sešli jsme se ve čtvrtek ve tři odpoledne u kulturního domu a čekali, až pro nás přijede autobus. Ten skutečně dorazil a nám už nic nebránilo v tom, abychom se vydali na cestu.

Asi za dvě hodiny jsme dorazili na určené místo, kde nás přivítal majitel chaty, který byl shodou okolností z Nového Města. Ten večer jsme neměli zajištěnou večeři, a proto jsme měli individuální program. Hráli jsme ping – pong, fotbal a procházeli jsme se v okolí chaty. Večer utekl rychle, a protože jsme věděli, že nás příští den čeká náročný pochod, zalehli jsme radši rychle do postelí.

Druhý den ráno jsme vstávali v 8 hodin a po „vydatné“ snídani nás autobus dovezl do Karlovy Studánky, odkud jsme se vydali k Pradědu. Cesta k Pradědu byla dlouhá kolem 12 kilometrů. Na výšlapu jsme obdivovali krásy Jeseníků a zaujal nás také sníh, který byl na konci května výjimečně vidět. Nakonec jsme k Pradědu došli, ale kvůli špatnému počasí a špatné fyzické kondici nás všech jsme výšlap na nejvyšší horu Moravy vzdali. Autobusem jsme sjeli zpět do Karlovy Studánky a jeli na chatu.

Chvilí jsme si odpočinuli a paní učitelky zavelely, že se půjdeme podívat na „nedaleké“ mlýnky. Měli jsme jít 20 minut, ale procházka se nám protáhla na 45 minut. Nakonec jsme vylezli na nějaký kopec a mysleli jsme si, že tam budou krásné dřevěné mlýny. Místo toho tam byly mlýnky vyrobeny z PET lahví a celý mlýnový komplex se podobal dětskému hřišti. Plni dojmů a hladoví jsme se vrátili zpátky na chatu. Po večeři jsme dostali příležitost uspořádat diskotéku. Chvilku jsme trsali a potom jsme zalezli na pokoje a rozebírali zážitky z celého dne. Celý večer utekl rychle a po večerce už jsme všichni unaveně lehli.

Další den ráno jsme si po snídani sbalili a autobus nás odvezl do Velkých Losin, kde jsme navštívili zámek a papírnu. Celý výlet se nám všem velice líbil a klidně bychom tam zůstali zbytek týdne.

Zpracovala Iveta Jurovatá, 8.C

Naše cesta začala již při nástupu do autobusu. Myslím si, že pro všechny byla cesta dost dlouhá, protože jsme se těšili na nové prostředí. Když jsme ujeli asi polovinu cesty, řekli jsme si, že si uděláme pauzu. Protože pan řidič byl hodný a chápavý, zastavil nám a my jsme se mohli konečně protáhnout. Pro někoho to znamenalo protažení a pro někoho i ulevnění z nevolnosti, která postihla jednu dívku z nižšího ročníku. Později ale bylo vše v pořádku a my jsme mohli spokojeně pokračovat v naší cestě. Po jízdě přes spoustu měst a vesnic jsme konečně dorazili k našemu cíli. Řidič autobusu nás přivezl až na cílovou zastávku k chatě.

Jak to tak bývá, tak mezi děvčaty zavládla panika a to: KDO S KÝM BUDE NA POKOJI! Nakonec jsme ale našli řešení a vše se vyjasnilo. Naše paní učitelky nám daly časový prostor pro vybalení věcí a seznámení s celou chatou. Ke konci dne se paní učitelky rozhodly, že nás tak trochu provedou po okolí. Byla to opravdu pořádná večerní procházka. No a tak skončil náš první den v Jeseníkách.

Druhý den nás čekala vydatná snídaně, při které jsme si v klidu popovídali s kamarády a naše učitelky nám sdělili program na celý den. Hlavním cílem bylo dostat se na slíbený Praděd. A jak? No přece pěšky. Byla to pěkná procházka, když pominu ty opuchlé nohy. Při konečném výstupu jsme na sebe byli hrdí, že jsme konečně na vrcholku. Jenomže to jsme ještě nevěděli, co nás čeká při sestupu.

Když jsme se vydali na zpáteční sestup, začalo totiž lít jako z konve a sem tam jsme viděli i pár blesků. Při nástupu do autobusu jsme byli promočení na kost, protože si většina z nás zapomněla pláštěnku na pokoji. Museli jsme se tedy vrátit na chatu, usušit se a pak jsme teprve mohli pokračovat v našem programu.

Dále jsme navštívili Karlovu Studánku. No, navštívili... Když jsme tady vystoupili, začalo opět pršet. Takže jsme se museli znovu převlíkat do suchého oblečení. Byli jsme rádi, že jsme to přežili ve zdraví a také že jsme měli přichystanou vydatnou večeři, ke které jsme měli svíčkovou. Na zpestření dne nám učitelky přichystaly spoustu her, abychom se večer nenudili. Užili jsme si spoustu zábavy a tímto skončil náš druhý den plný zážitků.

No a dostáváme se ke třetímu dni. Po snídani jsme si sbalili věci a mohli jsme pokračovat v cestě. Navštívili jsme zámek v Bruntále. Byla to zajímavá podívaná. K dispozici jsme měli klouzačí „papuče“, které nám zpříjemnily prohlídku. Samozřejmě, že papučky perfektně klouzaly, takže nechyběly ani pády.

Po prohlídce zámku a po procházce v parku jsme se vydali na Slezskou Hartu, což je přehrada. Naše poslední zastávka byla ve městě Olomouc, na který asi jen tak nezapomeneme. Po příjezdu jsme dostali rozchod, který jsme prožili se zajímavou vzpomínkou. Začalo nám totiž opět pršet. Ale to byl asi největší déšť, který stál za podívanou. No jak jinak jsme asi mohli dopadnout, než že jsme opět zmokli. Běželi jsme směrem k autobusu a většina z nás už byla tak zmoklá, že nám ani nevadilo, že jsme šlápli do kaluže, která nám byla asi tak po kotníky. Dalo by se říct, že heslo našeho výletu by znělo: VODA, DEŠTNÍK, PLÁŠTĚNKA.

No a pak už nás čekala ta příjemnější část. Jeli jsme do Globusu a potom už jsme se vydali na zpáteční cestu domů. I přesto že jsme zmokli, máme na co vzpomínat a myslím, že výlet byl skvělý. Musím poděkovat za všechny žáky paní učitelce Hnízdilové a Břečkové a panu řidiči, že byli ochotní a že nám zpříjemňovali náš pobyt v Jeseníkách.

Libuše Tulisová, 9.B

Školní výlet 9.A a 9.C do Beskyd

Středa je pro mě nejlepším dnem v celém školním týdnu. Hned ráno přicházím do školy s nadšeným očekáváním, neboť první dvě hodiny je cvičení z výpočetní techniky. Pak následují další velice lehké a oblíbené předměty.

Na středu 26. května jsem se však těšil ještě víc, protože jsme měli vyjet na školní výlet do Beskyd. Odpolední vyučování nám odpadlo, a tak jsme se uchýlili do velitelského stanu u Vojtěcha Pálky,

který sloužil zároveň i jako překladiště. Vyčkali jsme do druhé hodiny a pak jsme vyrazili směr kulturní dům. Nešlo se nám zrovna nejlíp, protože jsme i s nezbytnými zavazadly táhli navíc ještě dvě reprosoustavy Logitech Z-640, které nám zaručovaly dostatečný poslechový zážitek. Nakonec to vyřešil Tomáš Vít, který nám zapůjčil skateboard, na nějž se skoro vše naložilo. Naneštěstí se k řízení protlačil Lukáš Veselý, který dokázal náklad řídit asi jako dvouroční mimino. Jelikož jsem se o svůj podíl na reprákách velice bál, tak jsem se párkrát pokusil mu ten vozík vzít, ale jako obvykle si Vesý prosadil svou. K mému velkému údivu jsme dojeli na místo určení bez nehod, i když to záviselo spíš na tom, že nejelo žádné auto, než na Lukášově řidičském umění.

Na místě už byli skoro všichni, jen učitelky byly samozřejmě pořád ještě pryč. Nemusím jistě dodávat, že přišly skoro až poslední, to je snad všem jasné. Pak přijel autobus, začalo se nastupovat, nakládat a usazovat. Většinu cesty autobusem jsme poslouchali s Petrem Kašpárkem muziku. Nakonec jsme zastavili za Olomoucí na Svatém kopečku, na kterém je postaven kostel. Přestože se mi vůbec nechtělo, byl jsem donucen vyšlapat kopec a kostel zhlédnout. Možná, že normálně vypadá hezky, ale teďka byl obestavěný lešením, takže toho moc vidět nebylo. Zato vevnitř to bylo velice pěkné, takže mě rozmrzelost nad nuceným výšlapem přešla.

Venku si zatím Lukáš Veselý a Jarda Ondráček krátili chvíli úvahami, jestli mají ty dvě holky, co sedí na dece tam dole na trávníku, požádat o číslo. Nakonec se rozhodli, že to prubnou, a tak si na mě Vesý vynutil telefon, protože ten svůj už dávno ztratil, a rázným krokem vyšli s Jardou k oněm děvčatům. My jsme se zatím nahoře na schodech dusili tichým smíchem, když k nim jakoby nic došli a pak s nimi začali mluvit. Za chvíli se vrátili zpátky, jelikož byli samozřejmě neúspěšní. Vesý se pochlubil, jak jim nalhával, že jsou s Jardou kulturisti z Olomouce. Jen mu nejspíš uniklo, že jakmile se otočil k odchodu, tak si děvčata mohla zcela zřetelně na jeho třídním tričku přečíst 1. ZŠ Nové Město na Moravě. Všichni se celí rozesmátí připojili ke zbytku třídy a šli zpátky do autobusu.

Místo našeho pobytu bylo kousek od Frenštátu pod Radhoštěm, byl to hotel Banka. Brzo po vystoupení z našeho dopravního prostředku nás však zasáhla dost neblahá zpráva. Pokoje byly jen po dvou a ne po třech. To znamenalo vážný problém, protože my jsme měli své pokoje přesně rozvržené. Nakonec se to vyřešilo tak, že jsem se do jednoho pokoje nastěhovali čtyři, a ten druhý se používal jako odkládací. Sice v pokoji už nebylo potom dost místa, když se vezmou v potaz čtyři lidi, dvě reprosoustavy, pár kufrů a bágů, to vše v pokoji pro dva, ale nám to nijak nevadilo.

Začali jsme poslouchat muziku a radost z toho, že jsme konečně na výletě, mi kazila jen obava, jestli ta polovyvrácená dřevěná přepážka vydrží úder basáků. Nakonec jsme byli ale spokojeni, protože

čím víc přátel spolu, tím lépe. Pak jsme se asi do jedenácti oddávali hrám a byli bychom tam ještě déle, kdyby nás paní učitelky nevyhnaly na kutě. Vydrželi jsme mluvit až do tří do rána.

Druhý den se jelo lanovkou na Pustevny. Počasí se celkem dalo, ale i tak jsme na lanovce pěkně zmrzli. Jestli jste někdy jeli na lanovce mlhou, tak víte, o co jde. Nespecifikovaní jedinci mezitím z lanovky zalili zlatým deštěm ochranáři tolik chráněnou zeminu, takže myslím, že by jim měli poděkovat. Vydupali jsme si potřebných 8 kilometrů, které zřejmě uspokojily i paní učitelky, protože jsme už jinam nešli. Zhlédli jsme sochu Radegasta a za občasných připomínek nejmenovaných jedinců „Pozor na tu tmu!“ se dobloumali i ke kostelíku, kterému dělal dobré pozadí vysílač.

Odpoledne už teda žádné túry nebyly, protože jsme jeli autobusem do Kopřivnice do Muzea Tatro. Na tento bod se těšila převážná část chlapské populace našeho výletu. Muzeum bylo také docela zajímavé, i když bych si ho vychutnal mnohem lépe, kdybych neměl v nohách těch tolik potřebných 8 kilometrů. Pak

jsme zajeli ještě na můstky (Vesí si tady dal s Kašpim závod po můstku nahoru, který nakonec skončil remízou) a pak hurá do aquaparku. Voda nebyla ani zdaleka tak studená, jak se předpokládalo, měla 20 stupňů, což je skoro jako čokoláda. Dokonce i lidé, kteří předtím zarputile tvrdili, že tam ani nevlezou, se začali rozmýšlet. Já jsem se šel samozřejmě koupat. Horší bylo, že po koupání jsme celí natěšení s Honzou Slezákem vlítli do sprch, protože jsme se nemohli dočkat, až se ohřejeme. Bohužel teplá voda netekla, a tak jsme museli použít sprchy pro vozíčkáře. Nacpalo se nás tam takových pět, z toho dvě holky. Myslím, že kdyby někdo stál za dveřmi, tak by si myslel, že se v té sprše děje něco nekalého, protože občasné výroky jako „nestříkej mi to do huby!“ nebo „vem mě ještě zezadu“ by mohly leckomu znít dost podivně. Tak jsme se konečně zahřáli (samozřejmě v plavkách) a mohlo se jet na hotel.

K večeri byly hranolky s kuřecím masem, bylo to velice dobré, ale porce jako pro vrabce, takže jsem se po večeri ještě zasytil sklenicí utopenců z domova. Pak byla volná zábava. Někdo hrál hry, jiní šli na diskotéku, někteří zůstali na pokojích a věnovali se vlastní zábavě. Já jsem to tak nějak střídal, i když většinu času jsem strávil na diskotéce. Speciálně na toto disko jsme měli s Kašpim připravený mix, a i když akce trvala asi tři hodiny, stačilo se z něj přehrát sotva polovina. Při diskotéce jsme zhlédli breakdance a pár salt a přemetů v podání Tomáše Víta. Zapíchli jsme to asi tak kolem půlnoci a šli jsme se věnovat zábavě na pokojích...

Druhý den ráno jsme sešli na snídani. Pak se zkoušela besídka paní učitelky Slámové, a jelikož i já s Kašpim v ní máme veledůležitou roli číst proslov na uvítanou a na závěr, museli jsme být přítomni. Pak jsme si šli s těžkým srdcem sbalit věci a jelo se domů. Cestou se ještě stavilo v Tescu v Prostějově. Tam jsme se s klukama pořádně najedli. Domů jsme dojeli kolem půl sedmé.

Kdybych měl letošní výlet hodnotit, tak bych ho hodnotil jednoznačně velice kladně. Jestli bych ho měl ale srovnávat s tím minulým, tak bych musel říct, že výlet v osmém ročníku se líbil jednoznačně víc, ale to bylo zaviněno jenom tím, že jsme tenkrát měli mnohem větší pokoje a vešlo se tam o hodně víc lidí, to znamená víc srandy.

Jan Svoboda, 9.C

připravuje Pavla Novotná, 9.C

ZÁPISKY ŠÍLENCE

Mám pro vás novinu. Tohle je naposled, co píšu tuhle rubriku. Proč? Protože vychází poslední číslo přece. A příští rok mě tu už fakticky neuvidíte. Budu pryč! Do školy vám nastoupí jak noví, tak i zůstanou ti stejní žáci. No prostě pojedete od září od znova. Ale budete se alespoň znát, zato já nastoupím do školy, kde neznám skoro nikoho. Bude to asi těžký. Proto bych vám všem chtěla popřát ty nejskvělejší letní prázdniny, které můžete mít. Plno sluníčka, na učení se ani nepodívejte, je to zbytečný J. Jezděte všude možně, obcházejte školu velkým obloukem, protože do prázdnin prostě škola nepatří! J málo průšvihů a v září pěkně nastoupení!

Přemýšlela jsem, kterého učitele si dát jako posledního. Ještě teď, když to píšu, furt nevím, koho bych obsadila. A tak jsem se rozhodla, že tu napíšu pár vzkazů pro všechny, kteří mě učili. Nevím, jestli to bude tak zábavný, ale snad neumřete nudou! Takže vzhůru do toho! Neberte to moc jako recenzi, ale spíš jako jedno velké poděkování!!!!

Třídní učitelka Hana KNAPČOKOVÁ

Čtyři roky s vámi uběhly jako pětiminutovky. Nejspíš jste nás něco naučila, ale protože mně matika do hlavy opravdu nejde, nebudu říkat, jak jsem všechno pochopila! Jen vám chci poděkovat za velmi pevné nervy, které jste se mnou měla skrze matematiku nebo problémy, které se vyskytly. Zachovala jste se pokaždé fajnes. Přeji vám, aby vaše další třída byla tak fajn, jako my! J J J

Pan ředitel Otto ONDRÁČEK

Na nic jste mě neučil. Ale jako ředitel jste fakticky fajn. Ty týdny dětem, které pro nás děláte, a různé besedy jsou bezva. Ne každá škola se má tak fajn jako my! I naše maléry se vyřeší jednoduše a celkem tiše! No, určo se na tom místě, kde jste, udržíte dlouho!

Zástupci ředitele Jaroslava LIBROVÁ a Zdeněk HAVLÍK

Jen tak dááááááááá! (pozn.: Pane učiteli, časopis je super a doufám, že i příští rok si budu moct články našich nástupců číst s takovou radostí jako doteď!!)

Paní učitelka Jana Plevová

Chemie je postrach celé základky, teda alespoň pro mě. Pochopit to a potom napsat dobře písemku není tak jednoduchý, ale přesto určitě uče dál tak jako doteď. Budu na vás vzpomínat, jak jste byla hodná, až budu někde u neznámé učitelky...

Paní učitelka Ludmila Zobačová

Tak tady si trochu šplhnu, protože přírodopis mě bavil. A jako učitelka jste mi mega vyhovovala! Fakt! I když moje známky občas nebyly tak super, ale o to přece nejde, hlavní je to pochopit, že jo? No a taky si něco málo zapamatovat! Já si myslím, že z hodin přírodopisu můžu vyjít z čistým štítem!

Paní učitelka Jaroslava Hnízdilová

Minule jsem na vás napsal samou chválu a to zůstává stále stejné!

Pan učitel Miroslav Jurek

Na vás jsem taky už psala článek, takže není opět co dodat!

Paní učitelka Jana Kučerová

Když jsem přišla do šestého ročníku, naběhl mi z vás mráz po zádech, ale během pár dnů mě to přešlo a byla jsem moc spokojená, že jsme dostali na češtinu tak fajnově nenahraditelnou učitelku, jako jste vy!

Paní učitelka Naděžda Staňková

U vás jsem strašně dlouho přemýšlela, co mám napsat. Ale já prostě nemůžu jinak, než že jste byla fajnová a že vám za všechno děkuju!

Paní učitelka Martina Janíčková

Vím, v jaké zemi jsem se narodila, vím, kde ji najdu v mapě, vím toho o dost víc. Jen díky vám a vaší trpělivosti to do nás „sypat“. Myslím si, že vy budete stále furt stejně pohodová učitelka, jako jste byla doted’!

Paní učitelka Jaroslava Kozárová

Že nejsem zrovna holka na cizí jazyky, jste pochopila... No ale já za to nemůžu, přesto vám děkuju za to, co jste mě naučila. Myslím si, že problémy mít nebudu! Děkuju!

Paní učitelka Vlasta Břečková

Já vím, že zrovna nejsem vzornou žačkou, ale to, co jste do mě valila plnou silou, všechno nezmizelo. Nebojte, já si něco pamatuju!

Paní učitelka Renata Slámová

Paní učitelko, u vás prostě nemůžu říct jinak, než že jsem spokojená. Kdybych řekla něco jiného, asi byste se zlobila, ale i kdybych něco blbého napsala, prostě by to nebyla pravda, protože vy jste fakticky fajn. I když mě zrovna teda jako dějiny hudby nezajímají, já si radši zazpívám a tak, tak si myslím, že jste fakt fajn.

A taky vám nesmím zapomenout poděkovat za ty hafo fajnový výlety, které jste společnou silou s paní učitelkou Knapčokovou dělaly. I když to s námi nebyla zrovna procházka slunáčkama, tak si myslím, že i my jsme se k vám chovali tak fajn, jako vy!

Pan učitel Miloslav Liedermann

Vaše hodiny výpočetní techniky byly opravdu tak nenahraditelné jako vaše osoba! No, dokážete si představit, že by vaše žáby, slepice, juchelky a podobně nahradilo něco nezáživného? Tak to asi fakticky ne!

Pan učitel Petr Smékal

Heeeeeeeej, tak tady vám musím říct, že pan učitel je fakt bezva. V hodinách teda trochu „zlobí“, ale já jsem ho poznala v časopise jako moc fajn „chlapíka“!! A proto si myslím, že bychom si ho všichni měli užívat tak jako já, protože přece na škole není tolik chlapů, co? **J**

Paní učitelka Jaroslava Pokorná

Tak jako, teda řeknu vám, že fyzika mě teda fakt nebere. Ale na rovinu řeknu, že jste byla pohodičková učitelka! Myslím si, že i když fyziku opravdu nemusím, tak jste mi vyhovovala jako učitelka a to na celých sto deset procent!

Paní učitelka Ivana Fousková

Myslela jste si, že na vás snad zapomenou? Tak to fakticky ne. Od mých prvních kroků ve škole jste byla se mnou a na toto velké poděkování bych nemohla zapomenout... To by prostě nešlo!

Paní učitelko, vám děkuji ze všeho nejvíce. Protože to vy jste byla ta první, která nás uvedla do školy, to vy jste nás učila sčítat 1+1 a podobné základy. Prostě a jednoduše jste s námi udělala největší krok ze všech učitelů.

Moc ráda si na vás vzpomínám a myslím si, že to mi zůstane ještě hafo dlouho!!!!!!

Všem učitelům, kteří mě učili na prvním stupni, a všem, které jsem nenapsala zvlášť

Tato škola a tito učitelé patří prostě jenom sem! A jinak by to nešlo! Celý učitelský sbor, který má nenahraditelné postavení, byl fajnovej...

Tak jak na to koukám, napsala jsem samou chválu. Jenže co napsat taky jinýho, co? Za těch devět let, co jsem tu byla, jsem potakala fakticky fajnový lidi i nové věci... Posbírala jsem nové zkušenosti a udělala pár malérů, ale přesto to prostě byla moje největší zkušenost v životě dosáhnout konečného výsledku zde na škole a postoupit na střední školu. Škola nám dala hodně věcí, které bychom jen tak na zemi neposbírali, ale taky nám ubrala trochu času. Jenže to tak bývá, že prostě nikdy není nic podle toho, jak to chcete. A tak to je i s tímhle článkem. Nechtěla jsem, aby to bylo nějaké rozloučení, a stejně to rozloučení je... Mno, tak teď už to asi dokončím. Prostě děkuju všem spolužákům, co se mnou devět let vydrželi, a taky těm trpělivým učitelům... Já vím, že to s námi nebylo lehké, ale prostě takovej je život.

Takže konečné slovo - ZDAREC všem!!!!

PS: „Neučte se, život vás naučí!“ – tak tuhle větu jsem v naší třídě v devítce slýchala pořád, a když tak na to koukám, hodí se sem!!!!

Toto byl můj poslední článek, který jsem napsala! A proč jsem vlastně nazvala tuto rubriku Zápisky šílence? Já vám ani nevím, snad proto, že škola z nás šílence dělá, nebo proto, že budeme odcházet jako normální lidi a už ne jako šílenci? Fakt těžko říct, samozřejmě tím nechci nijak urazit, ale trochu okořenit to chtělo, co? Takže jste se stejně nedozvěděli, proč se to tak jmenuje, ale trochu jsem to nakousla a to stačí...

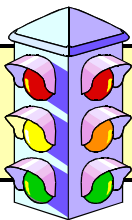
JAK JSME JELI PROGRAMOVAT DO KRAJE

Na tento den jsme se těšili a pečlivě připravovali. 16. dubna 2004 jsme (Martin Pelikán, Tomáš Šůstek a já) se sešli s panem učitelem Liedermannem před novoměstskou radnicí v 7.00 ráno. Vzali jsme si batůžky se svačinou a knížkami a pan učitel vzal svou „drahou“ paní Liedermannovou a Zuzku (Suzuki Swift 1.0). Ve Slovaftu jsme vzali plnou a jeli jsme. Ten den vezla prý Zuzka nejvíce lidí (5) ve své historii.

Náš cíl byl ve SPŠT a SOUT manželů Courieových v Třebíči. Já s Martinem jsme programovali v Delphi a Tomáš ve Visual Basicu. Krátce po osmé jsme dorazili. Po krátkém přivítání jsme dostali malou svačinku v podobě fruka a tatranečků. Něco okolo deváté jsme usedli k mašinám, které nebyly zrovna nejnovější, ale měli tam vynikající síť NOVELL. Každý soutěžící (v naší kategorii žáci jich bylo 8) měl vlastní uživatelský účet, zadání v elektronické podobě a webový server, protože jsme měli zakázaný internet. Tak jsme se pustili do práce, pročítali knížky a programovali a programovali.

Ve 13.00 hodin jsme skončili a zašli si na oběd. Měli jsme výbornou čočkovou polévku a játra s bramborami. Vyhlášení výsledků bylo naplánováno na 15. až 16. hodinu. Pan učitel nás usilovně přemlouval, abychom už jeli domů. „A co tady asi máme dělat do čtyř?“ ptal se pan učitel. „Tak můžete třeba nakupovat!“ pokusili jsme se navrhnout. „A co myslíš, že jsme tady asi celou dobu dělali! A navíc utratím další desetikorunu za parkoviště. Hmm, jo! Nať, jedem!“ . My jsme se ale nedali a přemluvili jsme je. A tak se pan učitel domluvil se svojí drahou, že půjdou do té cukrárny, co už jednou byli. My jsme si krátili čas zmrzlinou a procházením „technických“ obchodů. V 15:30 jsme přijeli čekat na výsledky. Po půlhodině jsme se dočkali. Martin byl první. Vyhrál 2 prázdná CD a plyšového zajíce, který se panu učiteli velice líbil. Já jsem byl druhý a dostal jsem také 2 prázdná CD a terč se šípkami. Tomáš skončil na velmi dobrém pátém místě v kraji. Pan učitel byl našimi výsledky mile překvapen a jeli jsme domů.

Pavel Michal, 9.C

SEM-TAM-FÓR

VTIPY – FÓRY – BREPTY – PŘEBREPTY

- J V ZOO:
„Támhleto zvíře , synku, to je puma.“
„A ta mlád'ata, to jsou bombičky?“
- J „Mami, tohle všechno pod stromečkem mám od Ježíška?“
„Ano.“
„A co mám tedy od vás?“
- J Ve sborovně zvoní telefon: „Pane učiteli, Jan Pech nemůže dnes přijít do školy.“
„A kdo volá?“ ptá se učitel.
„Můj otec, prosím.“
- J „Sestro,“ říká lékař, „já už měsíc léčím toho pacienta na žloutenku a vy mi teprve teď řeknete, že je to Číňan?!“
- J Zazvoní tramp u chalupy:
„Dobrý den, paní. Dala byste mi prosím napít trochu vody? Já mám totiž takový hlad, že nemám ani kde spát.“
- J „Mami, víš, kolik zubní pasty je v jedné tubě?“
„Nevím.“
„Přesně z jednoho koutu obývacího do druhého,“ odpovídá hošík mamce.
- J Pštros se ptá pštrosa: „Proč my vlastně strkáme tu hlavu do písku?“
„Nevím, proč to děláš ty, ale já hledám naftu.“
- J „To je účet za oběd,“ říká host majiteli restaurace, „nebo se mi tu snažíte prodat ten lokál?“
- J Velitel říká vojákově: „Už zase? To je už třetí dovolenka na pohřeb dědečka!“
„No ovšem. A druhá babička už se nám zase vdává,“ vysvětluje vojín.
- J Sedí moucha na muchomůrce a říká kamarádce: „Tak ti, holka, nevím, z čeho jsem tak otrávená.“
- J „Na učení není nikdy pozdě,“ říká paní učitelka žákům.
„Tak já s tím tedy ještě počkám, paní učitelko,“ odpoví Pepíček.
- J „Co bych vám musel dát, abych vás směl políbit?“ ptá se dívky starší muž.
„Jedině narkózu!“ odpoví pohotová dívka.
- J „Mami, proč je nevěsta vždycky v bílém?“ ptá se Pepíček.
„Bílá je barva štěstí,“ odpovídá maminka.
„A proč je tedy ženich vždycky v černém?“ pokračuje Pepíček.
- J Potkají se dva známí a jeden říká: „Ty jsi nějaký bledý, co ti je?“
„Ále, vyděsil jsem se v lese. Narazil jsem tam na zmiji, ale byl to klacek.“
„No tak proč jsi vyděšený?“
„Ále - ten klacek, co jsem na ni vzal, to byla zmije!“
- J Proč kohout zavírá oči, když kokrhá?
Aby slepice viděly, že to umí zpaměti!
- J Proč ptáci odlétají na jih?
Protože pěšky by se do jara nestihli vrátit!
- J Zbloudilý cestovatel na poušti konečně narazil na studnu a z radosti zvolal: „Sláva, konečně voda!“
„A kde?!“ ozvalo se ze studny.
- J Opilý policista zastaví opilého řidiče:
„Pane řidiči, mohl byste mi vysvětlit, proč za tím volantem sedíte dva?“
Opilý řidič odvětlí: „A vy byste mi mohli říct, proč jste mě obklíčili?!“
- J Chemik je člověk, který musí pracovat v bílém plášti, aby si nevyžral díry do obleku.

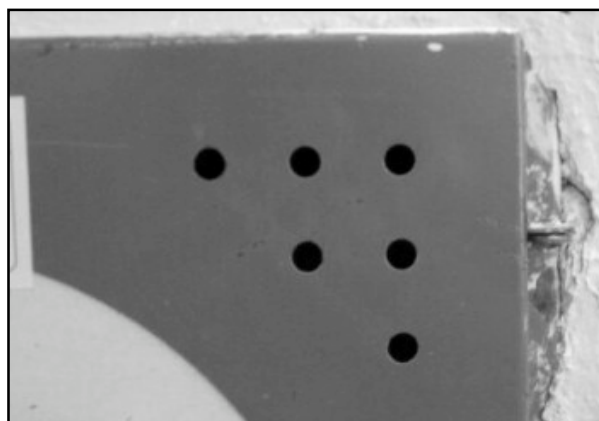
FOTO soutěž

Posledního kola naší fotosoutěže se účastnilo 27 soutěžících. Všechny odpovědi byly správné. Správná odpověď byla požární hydrant. Ovšem slovo HYDRANT se píše takto! Ne jinak. To jen pro úplnost.

Při losování se štěstí usmálo na tyto žáky, kteří budou odměněni drobnou sladkostí:

- Lucka Hadačová z 5.A
- David Krejčí z 5.C
- Jiří Korbička ze 6.B

V tomto kole je fotografie trochu těžší. Proto si dovoluujeme dát drobnou nápovědu – HOŘÍ. Třeba vám bude nápověda k užitku. Odpovědi je nutné odevzdat do 23. června – jméno + třída.

Tak hodně zdaru při hledání!

KAM NÁS LETOS ZAVEDLY ŠKOLNÍ VÝLETY

1. TŘÍDY

se vydaly na svůj výlet o týden později, než měly původně v plánu, tedy 9. června 2004, protože první termín nevyšel kvůli nepřízní počasí.

Děti putovaly do okolí Nového Města na Moravě. Počasí bylo tentokrát krásné a cesta plná pohody a her se vydařila. Odměnou za bolavé nožky byl opečený buřtík. Výlet se zdařil a už teď se těšíme na další.

2. TŘÍDY

navštívily 2. června zoologickou zahradu v Jihlavě. Cesta autobusem měla drobné zádrhly, ale nakonec dopadla dobře. Putování za zvířátka znepríjemňoval vytrvalý deštík, ale i přesto se všem na výletě líbilo.

3. TŘÍDY

Na pátek 4.června 2004 se těšili všichni žáci třetích tříd. Jedeme na výlet! Náš cíl byl zámek ve Velkém Meziříčí. Po krátkém rozchodu na náměstí jsme se připravili na prohlídku zámku. Ta začala veselým divadlem. Potom jsme prohlíželi sbírku ptáků, ryb a hmyzu, mořské živočichy a lastury. Také jsme se zastavili u loutek a s pomocí rekvizit se z nás stali princové, královny, princezny. Setkali jsme se i s drakem.

Při prohlídce zámeckých pokojů jsme dávali pozor, abychom nepotkali bílou paní. Poslední prohlídka - sbírka modelů mostů - zaujala hlavně chlapce.

Na zakončení prohlídky jsme se odebrali do zámecké zahrady, kde jsme dostali svačinu - špekáček a chléb. Také jsme viděli paní hraběnku i hraběte. Počasí nám přálo, cesta domů rychle uběhla. Výlet se nám vydařil.

Mgr. Ivana Fousková

VÝLET 5.A DO HISTORIE - NA HRAD VEVEŘÍ

Naše hodná paní učitelka s námi s celou 5.A jela na krásný výlet na hrad Veveří. A za to jí moc děkujeme, protože jsme měli moderní autobus, hodného řidiče a do budoucnosti moc hezkých zážitků. K hradu jsme přijeli brzy, a tak nás napadlo ho celý obejít. To se nám ale nepodařilo, protože patří k nejrozsáhlejšímu hradu v celé České republice.

Když jsem ho poprvé uviděla, pomyslela jsem si, že nebude stát za to, ale v tom jsem se velice zmýlila. Jak jsme přišli dovnitř, uviděli jsme bufet a menší bránu. Za bránou bylo něco nevídaného. Stáli tam stany, stánky a lidé, kteří byli oblečení do šatů z dávných časů. Přišel k nám bubeník a ten nám vysvětlil, proč jsou tu ty stany a stánky a že si v nich můžeme něco koupit nebo vyrobit.

V hrnčířském stánku si některé děti vyrobily pěkné věci na hrnčířském kruhu. Méně zdatné děti si mohly zakoupit výrobky od zkušeného hrnčíře. V dalším stánku bylo možné vyrobit či koupit překrásné voňavé svíčky. Protěšší stánek byl plný sladkostí, dřevěných mečů a přívěšků. Ve zbývajících stanech a stáncích jsme si mohli potěžkat a osahat opravdové zbraně, vyzkoušet si střelbu z kuše, tkaní a kovat železo.

Po chvilce nás bubeník zavolal, abychom šli zhlédnout jejich připravené divadlo. Hrála se celkem dvě představení. To první asi nikoho nepobavilo. Druhé nás však překvapilo. Také nám umožnili si

prohlédnout kousek hradu, kde se mi ze všeho nejvíce líbilo vězení a chodba se strašidly. Ale byly tam i další hezké věci - černá kuchyně, malované ložnice a podobně.

Když jsme procházeli po mostě mezi dvěma budovami, viděli jsme přehradu, pod níž ve vodě stála potopená malá vesnička. Z mostu byl krásný výhled. Tím se náš výlet blížil ke konci. Nastoupili jsme do autobusu a jeli domů. Doufám, že se tam ještě někdy podívám, protože se mi hrad opravdu moc líbil.

Kristýna Badalíková, 5.A

NOVÁ KORUNOVACE

16. červen 2004 – datum radostný zejména pro vítěze naší soutěže MIŠŠIČKA a MIŠŠÁČEK, MIŠŠKA a MIŠŠÁK 2004. Tituly získali:

MIŠŠIČKA 1. ZŠ 2004	Anna Laštovičková	2.A
MIŠŠÁČEK 1. ZŠ 2004	Tomáš Kadlec	3.B
MIŠŠKA 1. ZŠ 2004	Tereza Sokolíčková	4.B
MIŠŠÁK 1. ZŠ 2004	Michal Skryja	5.A

Krátké sdělení, za kterým se ale skrývalo mnoho překážek. Soutěžící museli dokázat nejen vědomosti v soutěži, ale také vtip a přirozenost během představování, ladnost pohybu a rytmus v těle při chvilce s aerobikem. V neposlední řadě prokázali smysl pro krásu, eleganci a pro vtip ve výběru elegantní toalety a sportovního modelu.

Poděkování a ocenění si však zaslouží všichni, kteří se diskotéky zúčastnili – soutěžící, porota, která neměla zajisté lehkou úlohu, ale i ti, kteří si přišli zatančit a podpořit své favority.

Mgr. Markéta Šebková, Mgr. Eva Hlavsová

TÝDEN DĚTEM 2004

CO SE KOMU LÍBIL

Moc se mně líbil. Hlavně proto, že jsme byli sice v rodném kraji, ale uviděl jsem věci, které jsem ještě neviděl.

Michal Skryja, 5.A

Nejvíce se mi líbilo, jak jsme jeli na výlet do Rudky u Kunštátu a na státní zámek Lysice. Počasí nám vyšlo a líbilo se mi to, protože jsem tam byla poprvé.

Katka Grošofová, 5.A

Když mi někdo řekne „týden dětem“, představím si různá stanoviště, ať je to na hřišti, nebo v lese. Nemůžu říct, že se mi to nelíbilo, ba naopak myslím, že jsme prožili moc hezký, dobrodružný a pěkně připravený týden. Na týden dětem se každý rok moc těším. A taky si myslím, že se týden dětem vždy povede.

Renata Bukáčková, 5.A

Bylo to super! Jak pověsti, tak i úkoly na hřišti. A galerie i muzeum – to bylo výchovné. Vše se mi velice líbilo a nejví-

ce se mi líbil výlet do Rudky u Kunštátu a na zámek Lysice. Prostě super!

Kristýna Staňková, 5.A

Nejvíce se mi líbilo, jak jsme byli na té cestě za pověstí. Na tom místě jsem ještě ani nebyla. A na tom místě, jak jsme pak hráli schovku, se mi líbilo úplně nejvíce.

Petra Ventrubová, 5.A

Pod názvem týden dětem si představím děti, které si hrají a dovádí. Nikdo nesmí být smutný, každý musí být alespoň trošičku veselý. Já jsem týden dětem zažila s naší školou na atleťáku a taky u Třech křížů. Sportovali jsme a objevovali pověsti. Bylo to prima.

Magda Pohanková, 5.A

Týden dětem nám proběhl poklidně, tedy poklidně když vynechám volbu miššky a miššáka, která byla trochu hlučná. Nejvíce se mi však

líbil zámek Lysice. Při týdnu dětem jsme se poúčili o Vysočině a přitom jsme si hráli.

Martina Zajíčková, 5.A

Hodně nezapomenutelných prázdninových zážitků přeje všem čtenářům

redakce

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 28 – červen 2004

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Pavel Michal, Jan Svoboda, Pavla Novotná, Gabriela Buchtová,
Anna Kuběnová, Iveta Jurovatá, Lucie Uhlířová, Andrea Šikulová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 28 vyšlo 22. června 2004 v nákladu 35 výtisků